Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 50 groszy

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO-PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja: Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr 39 (40) Warszawa, 13 listopada 1937 r. Rok II

TREŚĆ:

UCHWAŁY IV OGÓLNOKRAJOWEGO KONGRESU KSIĘGOWYCH I RZECZOZNAWCÓW KSIĘGOWOŚCI W KATOWICACH

Jak donosiliśmy, plenum Kongresu w d. 1 listopada br. powzięło uchwały w redakcji uprzednio ustalonej przez poszczególne komisje. Poniżej podajemy dosłowne brzmienie tych uchwał.

Komisja Naukowa

I. Na podstawie referatu mgra Jerzego Rakowskiego—*w sprawie odpisów amortyzacyjnych:*

Stwierdzając, że amortyzowanie przedmiotów majątkowych posiada doniosłe znaczenie dla zachowania i rozbudowy majątku społecznego, Kongres wypowiada opinię, że odpisy amortyzacyjne powinny być dokonywane corocznie i że nie należy ich wysokości uzależniać od wyników działalności przedsiębiorstwa.

Opracowanie norm regulujących praktyczne rozwiązanie zagadnienia amortyzacji Kongres powierza Komisji Naukowej Związku Księgowych w Polsce.

II. Na podstawie referatów prof. Stanisława Skrzywana, dra Marcelego Scheffsa i dra Emanuela Iserzona — *w sprawie ustawodawstwa podatkowego:*

Stwierdzając, że:

a) księgowość jest podstawą kontroli przedsiębiorstw prywatnych i państwowych,

b) prawidłowa księgowość daje Skarbowi Państwa najlepsze i najbardziej sprawiedliwe podstawy do wymiaru należności skarbowych,

c) ustawodawstwo podatkowe i praktyka wymiarowa władz skarbowych wywierają duży wpływ na prowadzenie księgowości i zestawianie bilansów,

d) obecna ustawa o podatku dochodowym opiera się na pojęciu zysku podatkowego, odbiegającym od pojęcia zysku gospodarczego, a różnice w tych pojęciach są często w praktyce pogłębiane,

e) nowoczesne poglądy z zakresu nauki o gospodarce przedsiębiorstw i rachunkowości nie zawsze znajdują dostateczne uwzględnienie w ustawodawstwie podatkowym i w praktyce wymiarowej władz skarbowych,

f) ustawodawstwo podatkowe jest w chwili obecnej skomplikowane i niejasne, tak że orientacja w nim jest dostępna tylko dla specjalistów —

1-o Kongres wyraża pogląd, że konieczne jest dokonanie zasadniczej reformy prawodawstwa podatkowego, które by w większym stopniu sprzyjało rozwojowi gospodarczemu kraju i uprościło system podatkowy,

2-o wobec konieczności umacniania i intesywnej rozbudowy gospodarstwa społecznego Kongres uważa za konieczne ustawowe zrealizowanie zasady, w myśl której pojęcie dochodu podatkowego jak najbardziej byłoby zbliżone do pojęcia dochodu gospodarczego,

3-o Kongres poleca Komisji Naukowej Związku Księgowych w Polsce zebranie i usystematyzowanie zasadniczych norm prawidłowości i rzetelności ksiąg handlowych oraz uzyskanie aprobaty tych norm przez władze skarbowe.

III. Na podstawie referatów docenta Andrzeja Bieńka i prof. Adama Bildziukiewicza

— *w sprawie kalkulacji:*

Stwierdzając, że:

a) warunkiem realizacji prawidłowego obliczania kosztów własnych jest odpowiednio dostosowana do tych celów księgowość systemu podwójnego,
b) w nowoczesnej organizacji przedsiębiorstw musi istnieć jasne wzajemne powiązanie księgowości, kalkulacji i statystyki gospodarczej,
c) w interesie racjonalnej gospodarki przedsiębiorstw leży ścisła współpraca w zakresie obliczania kosztów własnych trzech czynników: działu technicznego, administracyjno - handlowego i rachunkowego,
d) realizacja tych zasad możliwa jest tylko przy zapewnieniu życiu gospodarczemu odpowiednio przygotowanych pracowników handlowych i technicznych.

Komisja Zawodowa

I. Na podstawie referatu posła Józefa Głowackiego — *w sprawie tez, na których winna być oparta ustawa o ustroju zawodu księgowego:*

Art. 1. Wszyscy księgowi powinni stanowić jedną korporację, opartą na samorządzie zawodowym, znajdującą się pod nadzorem Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 2. Do korporacji należą:

a) księgowi - rzeczoznawcy, stanowiący wolny zawód, rządzący się przepisami, zawartymi w regulaminie, opracowanym przez Naczelną Radę Księgowych i zatwierdzonym przez Ministra Sprawiedliwości,
b) księgowi, pracujący w zakładach pracy prywatnych, zarejestrowanych w sądzie i instytucjach rządowych i samorządowych,
c) kandydaci.

Art. 3. Księgowi-rzeczoznawcy i księgowi tworzą Izby Księgowych przy Sądach Apelacyjnych, które rządzą się przepisami, zawartymi w ustawie.

Art. 4. Delegaci Izb tworzą Naczelną Radę Księgowych z siedzibą w Warszawie, która rządzi się przepisami, zawartymi w ustawie i jest przedstawicielką korporacji.

Art. 5. Izby Księgowych i Naczelna Rada Księgowych mają osobowość prawną.

Art. 6. Izby prowadzą listy: a) księgowych-rzeczoznawców, b) księgowych, c) kandydatów.

Art. 7. Spełniać czynności księgowych - rzeczoznawców i księgowych mogą tylko osoby należące do korporacji.

Art. 8. Wymagane kwalifikacje.

1) dla księgowego-rzeczoznawcy: a) uzyskanie stopnia księgowego, b) 5-cio letnia praktyka na stanowisku samodzielnego księgowego, c) złożenie egzaminu przed komisją egzaminacyjną.
2) dla księgowych: I. a) ukończenie wyższych studiów handlowych,

b) 3-letnia praktyka zawodowa, c) złożenie egzaminu przed komisją egzaminacyjną. II. a) ukończenie średniej szkoły stopnia licealnego, b) kursy zawodowe dla księgowych podczas praktyki zawodowej uznane za odpowiednie przez Naczelną Radę Księgowych w porozumieniu z władzami szkolnymi, c) 5-letnia praktyka zawodowa, d) złożenie egzaminu przed komisją egzaminacyjną.

3) dla kandydatów: a) ukończenie średniej szkoły stopnia licealnego, b) zaświadczenie firmy, zarejestrowanej w sądzie, instytucji rządowej lub samorządowej, że kandydat pracuje w księgowości. Świadectwo to powinno być opiniowane przez związki zawodowe.

Art. 9. W czasie przejściowym zapisani będą.

a) na listę księgowych-rzeczoznawców: księgowi-rzeczoznawcy zaprzysiężeni w sądach i Izbach Przemysłowo-Handlowych oraz profesorowie księgowości w polskich szkołach akademickich,

b) na listę księgowych: 1) księgowi z wyższym wykształceniem, którzy pracują 3 lata na samodzielnych stanowiskach w wyżej wyszczególnionych instytucjach, 2) księgowi z średnim wykształceniem, którzy ukończyli kursy dla księgowych uznane za odpowiednie przez Naczelną Radę Księgowych w porozumieniu z władzami szkolnymi i pracują 5 lat na samodzielnych stanowiskach, 3) księgowi, nie posiadający powyżej wymaganego wykształcenia, którzy pracują najmniej 10 lat na samodzielnych stanowiskach, 4) księgowi nieposiadający powyżej wymaganego wykształcenia, którzy pracują najmniej 5 lat na samodzielnych stanowiskach i złożą egzamin przed komisją egzaminacyjną z praktyki zawodowej i obowiązującego ustawodawstwa handlowego, podatkowego i socjalnego w ciągu 3 lat od daty wejścia w życie ustawy.

Art. 10. Na listy księgowych będzie wpisany ten, który prócz powyżej wymienionych kwalifikacyj naukowych i zawodowych, posiada warunki:

a) obywatelstwo polskie i korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich,

b) włada językiem polskim w słowie i piśmie,

c) kto nie był karany sądownie z chęci zysku lub z niskich pobudek,

Art. 11. Korporacja posiada sąd polubowny i dyscyplinarny dwuizbowy: przy Izbach i Naczelnej Radzie księgowych, przy czym księgowi-rzeczoznawcy mają oddzielne komplety sądzących.

Art. 12. W okresie przejściowym od chwili zatwierdzenia ustawy, winny być utworzone przy Sądach Apelacyjnych komisje tymczasowe, które zajmą się zarejestrowaniem księgowych-rzeczoznawców i księgowych w swoich okręgach, i najdalej w ciągu roku zwołają ogólne zebrania zarejestrowanych księgowych dla wyboru władz korporacji. Jednocześnie przy Sądach Apelacyjnych winny być utworzone komisje tymczasowe organizacyjne, dla których program powinien być opracowany przez specjalną komisję, powołaną przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 13. Komisja egzaminacyjna winna składać się z czynników

naukowych, zawodowych i gospodarczych, przy czym czynnik zawodowy winien być reprezentowany w przeważnej części.

Art. 14. Tymczasowa komisja kwalifikacyjna winna się składać w przeważnej części z czynnika zawodowego.

W powyższy sposób skonstruowana ustawa pozwoli rozpocząć normalną pracę po upływie roku od chwili zatwierdzenia ustawy.

(cdn.)

ORZECZNICTWO W SPRAWACH PODATKOWYCH

21.

KOSZTY EGZEKUCYJNE.

Uchylenie wymiaru powoduje z mocy samego prawa uchylenie należności z tytułu kosztów egzekucyjnych powstałych przy egzekwowaniu uchylonej należności podatkowej. NTA, 10 luty 1937, l. rej. 9858/34.

Z uzasadnienia. Najwyższy Trybunał Administracyjny na skutek skargi L. C. S. W. w Borzęciczkach na orzeczenie Izby Skarbowej w Poznaniu z 13 września 1934 r. w sprawie kosztów egzekucyjnych uchyla zaskarżone orzeczenie, jako niezgodne z prawem.

Motywy: W związku z wymiarem podatku dochodowego na lata 1931 r. i 1932 przeprowadzono przeciw skarżącemu egzekucję, przy czym narosły koszty egzekucyjne, obliczone wedle przepisów rozporządzenia o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych z 25 czerwca 1932 r. poz. 580 Dz. Ust. W y m i a r y t e z o s t a ł y p r z e z w ł a d z ę o d w o ł a w c z ą u c h y l o n e i u s t a l o n e z o s t a ł o p r a w o m o c n i e, że s k a r ż ą c y o b o w i ą z k o w i z a p ł a t y p o d a t k u d o c h o d o w e g o w l a t a c h t y c h n i e p o d l e g a ł. Skarżący zażądał następnie umorzenia kosztów egzekucyjnych, a władza pozwana zatwierdziła zaskarżoną decyzją odmowną decyzją I instancji.

Na zarzuty wniesionej przeciw tej decyzji skargi NTA rozważył, co następuje:

Przede wszystkim — jako najdalej idący — należało rozpatrzyć zarzut obrazy § 56 cyt. rozp. o postęp. egzekucyjnym. Przepis ten stanowi, że koszty egzekucyjne ciążą na zobowiązanym i podlegają ściągnięciu łącznie z egzekwowaną należnością. W ten sposób k o s z t y t e s t a n o w i ą a c c e s s o r i u m n a l e ż n o ś c i g ł ó w n e j i d z i e l ą o c z y w i ś c i e t y m s a m y m j e j l o s y. Wyraźnie to zresztą stwierdza obecnie Ordynacja Podatkowa, która expressis verbis ustala ten charakter akcesoryjny kosztów egzekucji w art. 44 § 3, a obowiązek zwrotu nadpłaty podatku rozciąga w art. 125 § 1 wyraźnie także na koszty egzekucyjne. Władza pozwana tłumaczy powołany wyżej przepis § 56 rozp. o postęp. egzekuc. w ten sposób, iż oznacza on jedynie, że do ściągnięcia kosztów nie potrzeba odrębnego tytułu wykonawczego. Takie tłumaczenie jednak tego przepisu byłoby za wąskie. Skoro przepis ten mówi, że koszty ciążą na „zobowiązanym" i ściągane są łącznie z egzekwowaną „należnością", to stanowi on również normę materialną, wskazującą, kto ma być obciążony tymi kosztami, a nie tylko normę proceduralną, wska-

zującą, w jaki sposób koszty te mają być ściągnięte. Otóż skoro jest w tym przepisie mowa o „zobowiązanym" i o „należności", to musi się go tłumaczyć w ten sposób, że tylko ten może być pociągany do ponoszenia kosztów, kto jest „zobowiązanym" do ponoszenia pewnej „należności" podlegającej przymusowemu ściągnięciu w myśl rozporządzenia o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

W odpowiedzi na skargę władze pozwana podnosi, że egzekucja wymierzonych podatków była w myśl art. 68 ustawy o podatku dochodowym (poz. 411—25 Dz. Ust.) dopuszczalna. Przepis tego artykułu, głoszący, że odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku, oczywiście jednak nie może być tłumaczony w ten sposób, że wymierzony w I instancji podatek względnie związana z nim należność uboczna staje się definitywną „należnością" i musi być przez płatnika bez względu na wynik postępowania odwoławczego uiszczony. Uchylenie wymiaru przez władzę II instancji i stwierdzenie braku obowiązku podatkowego pociąga za sobą całkowite umorzenie wymiaru i wszelkich jego skutków, a więc i obowiązku uiszczenia wymierzonego podatku i prawa skarbu do jego przymusowego ściągnięcia. Uiszczony zaś na podstawie przepisu art. 68 podatek musi oczywiście być płatnikowi zwrócony, a tak samo i podatek przymusowo ściągnięty. Skoro zaś uchylenie wymiaru i zwolnienie płatnika od obowiązku podatkowego stwierdza niewątpliwie, że płatnik ten nie jest w danym roku odnośnie do danego podatku „zobowiązanym" i że z tego tytułu skarbowi od niego nie przypadała ani nie przypada żadna „należność" — ustaje tym samym prawo władzy egzekucyjnej do pobrania, względnie zatrzymania pobranych kosztów egzekucyjnych, brak już bowiem przesłanek § 56 rozp. o postęp. egzekucyjnym.

Z tych powodów Trybunał—pomijając rozpatrywanie dalszych zarzutów — zaskarżone orzeczenie uchylił, jako niezgodne z prawem.

§ 3 art. 44 Ordynacji podatkowej głosi: „Zobowiązanie podatkowe obejmuje zarówno podatek i wszelkiego rodzaju dodatki do podatku, jak również należności uboczne, a mianowicie odsetki i koszty przymusowego ściągnięcia". Z tego przepisu wyprowadza NTA akcesoryjny charakter kosztów egzekucyjnych.

Oczywiście taki sam charakter i z natury rzeczy, i z mocy § 3 art. 44 OP, i przez zastosowanie per analogiam wyżej przytoczonego wyroku NTA—mają odsetki od uchylonego wymiaru podatkowego.

ORZECZNICTWO W SPRAWACH UMÓW O PRACĘ I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

19.

OBOWIĄZEK UBEZPIECZENIA W ZAKRESIE RPR O UBEZPIECZENIU PRACOWNIKÓW UMYSŁOWYCH.

1. Zatrudnienie u osoby innej jako jeden z warunków obowiązku ubezpieczenia w zakresie RPR o ub. prac. um. oznacza—poza wypadkami nominacji (p. 4 art. 5) i wyboru do organów

osób prawnych (p. 5 art. 6) — pracę opartą na porozumieniu stron mającym cechy umowy o pracę z tym zastrzeżeniem, że praca nie musi być płatna (p. 1 art. 2 i art. 14).

2. Okoliczność, że dana osoba sprzedaje towar w imieniu i na rachunek innej osoby nie dowodzi jeszcze istnienia umowy o pracę — nawet jeśli tej ostatniej osobie służy prawo udzielania poleceń co do rodzaju, miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Także stosunek, wynikający z umowy zlecenia, nie jest pozbawiony momentu zależności.

3. Różnica w tym względzie między umową o pracę a umową zlecenia leży w tym, że przyjmujący zlecenie jest od kontrahenta tylko o tyle zależny, o ile zależność ta wynika z samej umowy, poza tym zaś jest on co do spełniania obowiązków niezależny.

4. Okoliczność, że firma dostarcza danej osobie, sprzedającej towary w imieniu i na rachunek firmy, konia i furmanki, nie wyklucza możliwości, że umowa między stronami jest umową zlecenia.

NTA, 25 czerwca 1937, l. rej. 4080/35, PUS, październik, rb., poz. 143.

Z uzasadnienia: Jak to Trybunał wyjaśnił już kilkakrotnie np. w wyroku L. Rej. 417/35 w sprawie ubezpieczenia Ivo L. i wyroku L. Rej. 2788/34 w sprawie ubezpieczenia Ludwika J., zatrudnienie u osoby innej jako jeden z warunków obowiązku ubezpieczenia, unormowanego rozporządzeniem z 24 listopada 1927 r., oznacza poza wypadkami pracy na podstawie nominacji (art. 5 p. 4) i poza pewnymi wyjątkami dotyczącymi pochodzących z wyboru członków organów osób prawnych (art. 6 p. 5) pracę opartą na porozumieniu stron, mającym cechy umowy o pracę (tyt. XI. dział I kodeksu zobowiązań p. 598/33 Dz. Ust.) z tym zastrzeżeniem, że praca nie musi być płatna (art 2 p. 1 i art. 14 rozporządzenia z 24 listopada 1927 r.).

Ministerstwo, jak to wynika z motywów zaskarżonego orzeczenia, stoi na stanowisku, że stosunek skarżącego do firmy S. i S. nie był oparty na umowie o pracę. Skarżący uważa to stanowisko Ministerstwa za bezpodstawne i w związku z tym wywodzi, że wyjeżdżał z towarem wymienionej firmy, sprzedawał w jej imieniu i na jej rachunek, że był przez nią utrzymywany w czasie swoich podróży, że ona nadto chcąc mu ułatwić spełnianie obowiązków nabyła na swój rachunek a dla jego użytku konia i furmankę i że on nie pracował równocześnie dla żadnej innej firmy.

Rozpatrując te wywody należy zaznaczyć, że skarżący w postępowaniu administracyjnym nawet nie stwierdził, że firma S. i S. utrzymywała go w czasie jego podróży i że w aktach administracyjnych udzielonych Trybunałowi nie znajdują się żadne dane dotyczące tej kwestii.

Okoliczność zaś, że skarżacy sprzedawał towary imieniem i na rachunek firmy S. i S, sama przez się nie dowodzi jeszcze istnienia umowy o pracę. Te same czynności mogłyby bowiem być przedmiotem umowy zlecenia, która nie uzasadnia obowiązku ubezpieczenia, przedmiotem tej umowy jest wynik pracy, przedmiotem zaś umowy o pracę jest sama praca jako taka. W następstwie tego — jak to Najwyższy Trybunał Administracyjny wyjaśnił także we wspomnianych wyżej wyrokach, pracodawcy służy prawo udzielania pracownikowi poleceń co do rodzaju, miejsca czasu i sposobu wykonywania pracy, o ile to nie sprzeciwia się umowie, ustawom i dobrym obyczajom (art. 448 kodeksu zobo-

wiązań). Pracownik jest wobec tego zależny od pracodawcy. Tego momentu zależności nie jest w pewnej mierze pozbawiony także stosunek, wynikający z umowy zlecenia. Różnica jednak w tym względzie między umową o pracę a umową zlecenia leży w tym, że przyjmujący zlecenie jest od drugiego kontrahenta tylko o tyle zależny, o ile zależność ta wynika z samej umowy, poza tym zaś jest on co do spełniania obowiązków niezależny.

Skarżący nie odmawia zgodności z rzeczywistością ustaleniu Ministerstwa, że nie był ograniczony ani co do czasu pracy, ani co do sposobu jej wykonywania i że ponosił jej ryzyko, a nadto w odwołaniu od orzeczenia Zakładu Ub. mówiąc o wynagrodzeniu za swoją pracę powołał się tylko na procenty od ceny sprzedaży towarów. Okoliczność ta zaś, że firma S. i S. dostarczała skarżącemu konia i furmanki, nie wyklucza możliwości, że umowa między tą firmą a skarżącym była umową zlecenia (por. art. 348 kodeksu zobowiązań).

Brak wobec tego podstawy do uznania, że Ministerstwo nietrafnie odmówiło tej umowie charakteru umowy o pracę. W następstwie tego w ustaleniu Ministerstwa, że skarżący nie podlegał obowiązkowi ubezpieczenia. Trybunał nie mógł dopatrzeć się naruszenia praw skarżącego i oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 20 PAŹDZIERNIKA 1937 R. L. D. V. 39144/4/37 w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1938.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 28 z 1937 r., poz. 841)

Z uwagi na zbliżający się termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1938, Ministerstwo Skarbu poleca stosować się ściśle do zarządzeń, wydanych okólnikiem z dnia 23 października 1936 r. L. D. V. 43639/4/36 *) (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 891)

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr J. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 21 PAŹDZIERNIKA 1937 R. L. D. V. 38718/4/37 w sprawie dodatkowego standartu mąki żytniej na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 28 z 1937 r., poz. 842)

Nawiązując się do okólnika z dnia 21 sierpnia 1937 r. L. D. V. 37831/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22, poz. 745), Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że z dniem 21 września 1937 r. została dopuszczona do notowania na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy mąka żytnia przemiału 0-70%, przeznaczona na wywóz do W. M. Gdańska pod nazwą „eksportowa".

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

*) Okólnik ten dotyczy obwieszczeń publicznych w sprawie terminu nabywania i cen świadectw przemysłowych, zasad pobierania dodatków oraz zarachowania i wypłaty wpływów z dodatków.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 23 PAŹDZIERNIKA 1937 R. L. D. V. 7234/1/37 w sprawie badania ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28 z 1937 r., poz. 845).

Odpis okólnika Rady Spółdzielczej z dnia 6 lipca 1937 r. Nr R. S. 910-2/37 do wszystkich Związków Rewizyjnych.

„Na terenie niektórych Izb Skarbowych zdarzają się wypadki, że spółdzielnie przeciwstawiają się żądaniom Urzędów Skarbowych odnośnie przedkładania przez nie ksiąg handlowych do lokali Urzędów Skarbowych celem ich zbadania, powołując się na przepis ust. 3 art. 52 ustawy o spółdzielniach.

Obowiązek przedkładania przez spółdzielnie ksiąg do lokali Urzędów Skarbowych wypływa niewątpliwie z przepisu § 2 art. 85 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134). Według powołanego artykułu badanie ksiąg handlowych przeprowadza się zasadniczo u płatnika lub w wyjątkowych przypadkach w lokalu Urzędu. Takie wyjątkowe przypadki mogą mieć miejsce w odniesieniu do spółdzielni drobnych, nie przejawiających większej działalności gospodarczej, a często znajdujących się w odległych od siedziby Urzędów Skarbowych miejscowościach, do których wysyłanie rewidentów dla sprawdzenia ksiąg obarcza nadmiernie działalność Urzędów Skarbowych, narażając je częstokroć na niewspółmiernie wysokie koszty.

Wobec powyższego proszę Związek o wydanie odpowiednich zaleceń, aby na przyszłość spółdzielnie, w przypadkach, wyżej omówionych, nie utrudniały Urzędom Skarbowym przeprowadzania kontroli ksiąg i dokumentów handlowych przez odmowę składania tychże w siedzibach Urzędów Skarbowych.

Jednocześnie proszę o powiadomienie mnie o wydanych w tej sprawie zarządzeniach.

Za Przewodniczącego:
(—) Cz. Potemski
Inspektor"

— — — — — — — — — — —

Równocześnie poleca się, aby urzędy skarbowe przeprowadzały badanie ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych tylko w wyjątkowych, rzeczywiście uzasadnionych i koniecznych przypadkach.

W szczególności badanie ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych nie może mieć miejsca w przypadkach, gdy spółdzielnia znajduje się w siedzibie urzędu skarbowego. Przetrzymywanie ksiąg spółdzielni w lokalu urzędu skarbowego nie powinno trwać dłużej jak trzy dni.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA

Dziennik Ustaw R. P. Nr 76 z dn. 30 października 1937 r.

Rozporządzenia Ministrów — Skarbu o zmianach w organizacji urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie (poz. 550); — Skarbu o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (poz. 551);—Sprawiedliwości o utworzeniu powiatowego wydziału hipotecznego we Włodzimierzu (poz. 552); — Opieki Społecznej o czasowym zmniejszeniu liczby dni pracy, uważanych za tydzień podlegania obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia w odniesieniu do niektórych kategorii robotników sezonowych (poz. 553).

Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu

Ministra Skarbu z dnia 5 października 1937 r. w sprawie zmiany art. 2 Dekretu Prezydenta Rzplitej z dnia 24 kwietnia 1936 r. o zabezpieczeniu interesów osób, ubezpieczonych w Towarzystwie Ubezpieczeń na życie „Phönix" za pośrednictwem głównego przedstawicielstwa na Polskę (poz. 555).

Dziennik Ustaw R. P. Nr 77 z dn. 5 listopada 1937 r.

Rozporządzenia Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych o pożyczkach z Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (poz. 556);—Przemysłu i Handlu o upoważnieniu Dyrektora Urzędu Morskiego w Gdyni do wydawania szczegółowych przepisów technicznych w zakresie bezpieczeństwa statków morskich (poz. 557).

Oświadczenia Rządowe w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia między Polską a Szwajcarią z dnia 28 października 1936 r., dotyczącego kontyngentów na tkaniny wełniane i plecionki do kapeluszy (poz. 566): — w sprawie ratyfikacji i wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu między Polską a Szwajcarią, dotyczącego likwidacji sum wpłaconych do odnośnych instytucyj kompensacyjnych na rzecz wierzycieli polskich i szwajcarskich, podpisanego w Warszawie dnia 19 listopada 1936 r. (poz. 567).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 27 z dn. 20 października 1937 r.

Okólniki — w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (poz. 820): — w sprawie pobierania prób jęczmienia wywozowego za granicę za zwrotem cła (poz. 882); w sprawie zwalniania od cła dzieł sztuki i przedmiotów muzealnych (poz 823): — w sprawie opodatkowania dochodów z nadzwyczajnego wyrębu lasu (poz. 824); — w sprawie umorzenia należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej nie przekraczających 1 zł. (poz. 825);—w sprawie stosowania instrukcji egzekucyjnej (poz. 826); — w sprawie wywozu cukru za granicę w wyrobach cukrowych (poz. 827); — w sprawie zapalniczek niezaopatrzonych w znaczek podatkowy (poz. 828).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 28 z dnia 30 października 1937 r.

Okólniki — w sprawie dopłat do świadectw przemysłowych (poz. 838); — w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (poz. 839); — w sprawie odprawy celnej skór surowych oraz ich odpadków importowanych z kolonii i dominiów brytyjskich (poz. 840);—w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1938 (poz. 841): — w sprawie dodatkowego standartu mąki żytniej na giełdzie Zbożowo-Towarowej w Bydgoszczy (poz. 842);—w sprawie interpretacji art. 26 ustawy o Funduszu Pracy (poz. 843);—w sprawie interpretacji art. 282 Kodeksu Karnego (poz. 844); — w sprawie badania ksiąg handlowych spółdzielni w lokalach urzędów skarbowych (poz. 845):—w sprawie sporządzenia osobnego bilansu otwarcia na dzień zarejestrowania spółki akcyjnej (poz. 846).

KALENDARZ PODATKOWY

W listopadzie 1937 r. płatne są następujące podatki:

Do 5 listopada 1937 r.—podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w czasie od 16 do 31 października 1937 r.

Do 7 listopada 1937 r.—podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur

i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w październiku 1937 r.

Do 15 listopada — II rata (druga połowa) podatku gruntowego na rok 1937.

Do 15 listopada — III rata (1/4) zryczałtowanego podatku od obrotu na r. 1937.

Do 20 listopada 1937 r.—podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni listopada 1937 r.

Do 25 listopada 1937 r. — zaliczka miesięczna w wysokości podatku od obrotu osiągniętego w miesiącu październiku 1937 r. przez a) przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, b) przedsiębiorstwa przemysłowe I, II, III, IV i V kategorii świadectw, prowadzące prawidłowe księgi i c) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie, a nadto inne przedsiębiorstwa, które są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub składania sprawozdań do zatwierdzenia.

Do 30 listopada — II rata (druga połowa) podatku od nieruchomości na rok 1937.

Do 30 listopada — kwota nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej (rolnictwo) na rok 1937.

Ponadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności w listopadzie 1937 r. oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w listopadzie 1937 r.

KRONIKA PODATKOWA

Reforma stawek podatku od obrotu

Związek Izb Przemysłowo-Handlowych na zebraniu Komisji Skarbowej dnia 22 października br. postanowił wystąpić do Ministerstwa Skarbu w sprawie reformy stawek podatku przemysłowego od obrotu dla szeregu przedsiębiorstw różnych branż, które zostały specjalnie dotknięte ostatnią nowelizacją ustawy z 1936 r. Dotyczy to przede wszystkim przedsiębiorstw skupu zawodowego, wykupujących świadectwa przemysłowe kategorii IV-ej handlowej. Przedsiębiorstwa te, osiągające do 20 tys. złotych obrotu rocznego, są tak słabe pod względem ekonomicznym i tak niską uzyskują dochodowość, że ustawodawca zastosował do osiągniętych przez nie obrotów, najniższą stawkę podatkową w wysokości 0,5 proc.

Znowelizowana w 1936 r. ustawa cofnęła tę ulgę dla przedsiębiorstw skupu kat. IV-ej, które podlegają obecnie stawce 1,7 proc.

Obowiązująca obecnie ustawa nie uwzględnia również faktu prowadzenia ksiąg handlowych przez liczne przedsiębiorstwa handlowe (usługowe), jak zakłady gastronomiczne, hotele, apteki, kinematografy oraz różne przedsiębiorstwa przemysłowe kat. I do V-ej, ustalając wysoką, bo 3-procentową stawkę do osiągniętych przez nie obrotów.

Jest to sprzeczne z prowadzoną od szeregu lat polityką podatkową Ministerstwa Skarbu, mającą na celu rozpowszechnianie ksiąg handlowych i ujawnianie w ten sposób dokonanych obrotów. Nie może do tego zachęcać jednakowe obciążenie przedsiębiorstw bez względu na prowadzenie lub nieprowadzenie ksiąg.

Jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, to w stosunku do nich zagadnienie stawek występuje specjalnie ostro. Do obrotów osiągniętych przez wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe kat. VI do VIII stosuje się stawkę 1,5 proc., natomiast do obrotów uzyskanych przez przedsiębiorstwa przemysłowe kat. I do V, wytwarzające produkty z własnych materiałów i prowadzące księgi handlowe, stosuje się stawkę 1,9 proc.: obroty

wszystkich pozostałych przedsiębiorstw przemysłowych kat. I do V podlegają 3-procentowej stawce podatku obrotowego.

Tak znaczne różnice w obciążeniu na niekorzyść przedsiębiorstw kategorii wyższych przy równoczesnym nieuwzględnieniu faktu prowadzenia przez nie ksiąg handlowych stanowią tamę w rozwoju przedsiębiorstw, utrudniając im podciąganie się na wyższy poziom gospodarczy.

Należy jednak sądzić, że słuszne stanowisko Związku Izb Przemysłowo-Handlowych znajdzie zrozumienie w Ministerstwie Skarbu, które w drodze nowelizacji zmniejszy dotychczasowe stawki podatku obrotowego, co w obecnej chwili poprawy koniunktury może przyczynić się w ostatecznym rezultacie do zwiększenia obrotów i związanych z tym wpływów podatkowych.

PORADNIA

Czytelnik z Łucka.

Płatnikiem składek na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych jest pracodawca. Instytucja ubezpieczeń społecznych słusznie zwraca całą kwotę bez obowiązku wpłaconych składek pracodawcy. Rozrachunek między pracownikiem a pracodawcą nie może instytucji ubezpieczeń społecznych obchodzić. — Ewentualna należność przypadająca z tytułu tego rozrachunku pracownikowi od pracodawcy może być przedmiotem sporu cywilnego podlegającego rozpoznaniu sądów powszechnych.

E. A. 1.

1. **Prowadzenie w księgowości Rachunku Kasy** jest konieczne. Przedsiębiorstwo może nie dokonywać transakcyj gotówkowych, ale nie jest do pomyślenia, aby przedsiębiorstwo mogło obyć się bez gotówki na wypłatę pensji, uiszczenie podatków, świadczeń socjalnych, na porto itp.

Wpłaty i wypłaty czekami nie mogą przechodzić przez Rk Kasy, lecz winny przechodzić przez Rk Banku.

2. Na pokrycie drobnych wydatków urządza się osobną kasę podręczną. Obroty jej zapisuje się w osobnej książce zwanej podręczną i przenosi się z końcem miesiąca sumarycznie do głównej księgi kasowej. Dopuszczalne jest podobne traktowanie zapisów bezgotówkowych. Mianowicie zapisy te można prowadzić w osobnym dzienniku memoriałowym i przenosić okresowo do dziennika zbiorowego.

Natomiast niedopuszczalne jest księgowanie zbiorowe zaszłości gotówkowych lub bezgotówkowych z różnych dat pod jedną datą końca okresu na podstawie samych dokumentów albo zestawień nieksięgowych.

A. K.

1. **Stawka podatku przemysłowego od obrotu w przedsiębiorstwach gastronomicznych wynosi 3%.** — Obroty osiągnięte w przedsiębiorstwach gastronomicznych ze sprzedaży wyrobów P.M.S. zarówno do spożycia poza obrębem lokalu jak i do spożycia na miejscu nie podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu.

2. Samo zamówienie ubioru nie podlega księgowaniu. Księgowaniu podlega wydanie ubioru i zapłata.

Abonament firma PP.

Przedsiębiorstwo przy sporządzaniu inwentarza przez przeoczenie nie zapisało pewnej grupy remanentu towaru. Księgi zostały zamknięte. W księdze magazynowej, którą przedsiębiorstwo prowadzi, przeoczona grupa towarów figurowała. Została ona sprzedana na początku stycznia następnego roku i sprzedaż została prawidłowo zaksięgowana.

Przeoczenie, które nie świadczy o złym względnie nierzetelnym prowadzeniu księgowości jako całości nie dyskwalifi-

kuje ksiąg. Przeoczenie jest rzeczą ludzką, a nauka o księgowości liczy się z tą ułomnością człowieka, z jego omylnością i poświęca nawet cały dział zagadnieniu „prostowaniu błędów w księgowości".

Sprostować księgi oznacza to doprowadzenie ksiąg do takiego stanu, w jakim powinny się znajdować zgodnie z zasadami prawa i księgowości. Toteż żadne sztuczne koncepcje nie czynią zadość wymogom księgowości Ponieważ przeoczenie zostało dostrzeżone po zamknięciu ksiąg, należy dla doprowadzenia ksiąg do stanu właściwego księgi otworzyć, sprostować inwentarz zamknięcia, bilans zamknięcia, rachunek towarów, rachunek strat i zysków. bilans otwarcia itd. O postępowaniu przy prostowaniu ksiąg po ich zamknięciu ob. artykuły w OBP nr 22—23 str. 342 i nr 34 str. 509 za rb.

S. Kowalska. Łódź.

1. Zgodnie z wyrokiem NTA z dn. 1 maja 1935 r. l. rej. 5785/33 **przechowywanie towarów u ekspedytora i dysponowanie nim w drodze korespondencji nie jest prowadzeniem zakładu handlowego.**

Skoro Pani stawia towar u ekspedytora do dyspozycji swego przedstawiciela, nie prowadzi Pani w lokalu ekspedytora zakładu przemysłowego. Również przedstawiciel, który działa tylko w charakterze pełnomocnika (gdyż towar fakturuje firma, którą reprezentuje), nie prowadzi w opisanych warunkach zakładu handlowego.

2. **Czy w opisanych warunkach zachodzi posiadanie oddzielnego składu?**

W myśl art. 22 ustawy o podatku przemysłowym należy uzyskać osobną kartę rejestracyjną na „należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy". **Towary znajdujące się u ekspedytora nie znajdują się w składzie „należącym do przedsiębiorstwa", lecz — do ekspedytora.** Ten nasz pogląd jest oparty nie tylko na brzmieniu art. 22, ale również na niżej podanym poglądzie SN., który do omawianego przypadku ma zastosowanie przez analogię.

SN. w wyroku z dnia 10 marca 1927 r. II K 112/27 wypowiedział pogląd, **że prawo korzystania z chłodni będącej własnością hal targowych wspólnie dla wszystkich handlujących w tychże halach, nie może być uważana za posiadanie oddzielnego składu w myśl art. 22,** gdyż pod pojęcie oddzielnego składu podpada jedynie pomieszczenie należące do jednego przedsiębiorstwa.—Skład ekspedytora należy do tego ostatniego, a służy do przechowywania towarów **różnych osób.** Toteż wyrok ten ma przez analogię całkowite zastosowanie do interesującego Panią wypadku.

3. **Przesłanie towaru na skład do ekspedytora** jest tylko zmianą miejsca przechowywania towaru. **Taka czynność nie jest oczywiście zaszłością w rozumieniu nauki księgowości.**

L. G. 10.

Jeśli otrzymuje Pan od różnych służbodawców ponad 1500 złotych, obowiązany jest Pan uiścić tzw. skumulowany podatek od uposażeń, a mianowicie różnicę między podatkiem, jaki przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą potrąconą przez pracodowcę w ciągu roku.

Przepis pkt. b. art. 45 ustawy o podatku dochodowym odnosi się jedynie do wypadku otrzymywania dwu lub więcej wynagrodzeń od jednego służbodawcy.

En. Em.

Kupiec wysyła towar za pośrednictwem kolei. Waga przesyłki ustalona w magazynie kupca różni się od wagi ustalonej przez kolej. Czy wolno uwidaczniać w księdze magazynowej wagę według ustalenia magazynu kupca (kwitu magazynowego), a w księdze towarowej, która ma również rubrykę ilościową—według frachtu kolejowego.

Jeśli kupiec prowadzi księgi magazynową i towarową, zapisy w nich jak również na Rachunku Towarów (Sprzedaży) winny być ze sobą zgodne. Księgowość nie toleruje odchylania się od rzeczywistości.

2. **Czy wolno przekreślić w liczbie zapisu tylko jej część, o ile tylko ta część jest błędna?**

Art. 55 § 4 Kodeksu Handlowego zaznacza jedynie, że „poprawki powinny być dokonywane w taki sposób, aby tekst pierwotny można było odczytać". Z tego przepisu wynika, że wolno poprawiać poszczególne cyfry liczby, byleby poprawka nie umożliwiała odczytania pierwotnej cyfry.

Abonent O.

Każdy surowiec z chwilą wejścia do składu wytwórni powiększa jej zasoby i dlatego zaszłość ta niezależnie od ilości surowca winna być zaksięgowana.

Jeśli surowiec przybywa do wytwórni bez faktury dostawcy, należy zaszłość zaksięgować według wartości przypuszczalnej, ale realnej. O ile faktura wykaże wartość odmienną należy z chwilą otrzymania faktury pierwotny zapis odpowiednio skorygować w drodze stornowania różnicy.

Może Pan — jeśli ten sposób bardziej Panu odpowiada pod względem organizacyjnym — prowadzić **odrębny dziennik wpływu surowców** i przenosić z niego okresowo pozycje zbiorowe na rachunek surowców i wierzycieli.

I. M. Łódź.

Skoro władza wymiarowa doliczyła do zysku bilansowego za r. 1935 kwotę bonifikaty przyznanej przez dostawcę, zaś Pan w zeznaniu swoim za rok operacyjny 1936 (rok podatkowy 1937) uwzględnił tę samą bonifikatę jako powiększającą zysk bilansowy, powinien Pan zeznanie swoje sprostować.

Orzecznictwo NTA dopuszcza prostowanie zeznania przez płatnika na jego korzyść (ob. OBP nr 8 br. str. 121).

E. M.

W kwestii Panów interesującej okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. L. D. V. 1347/2/31 stanowi, że **wydatki na wszelkiego rodzaju bonifikaty, podatki, świadczenia społeczne itp., których wysokość z różnych względów często zupełnie niezależnie od woli płatnika, nie mogła być ustalona względnie nie została ustalona w tym roku gospodarczym, za który te świadczenia i wydatki przypadały do zapłaty, są wydatkiem tego roku operacyjnego, w którym wysokość ich została ustalona i faktycznie poniesiona** (ob. OBP nr 5 br. str. 71).

Rachunek kosztów handlowych powinien być w wypadku Panów obciążony jednorazowo całą kwotą należności na rzecz Ubezpieczalni Społecznej obecnie ustaloną (jeśli należność była istotnie sporna), niezależnie od tego, że należność ma być spłacana ratami.

Stały Czytelnik.

W myśl art. 21 ustawy o podatku dochodowym przy kapitale zakładowym 50.000 złotych, uważa się w odniesieniu do osób prawnych za zyski bilansowe kwoty wynagrodzenia członków zarządu przekraczające w sumie 7.500 złotych.

W myśl art. 20 ustawy o podatku dochodowym wszelkiego rodzaju **wynagrodzenia wypłacane osobom należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych podlegają opodatkowaniu według działu II ustawy** (od uposażeń).

Art. 6 R. P. R. o **ubezpieczeniu pracowników umysłowych** stanowi, że **„na własne żądanie będą zwolnieni od obowiązku ubezpieczenia... 5) pochodzący z wyboru członkowie organów osób prawnych".** A więc członkowie zarządu spółki z ogr. odp.. otrzymujący wynagrodzenie za pełnienie tych funkcyj, na ich żądanie zostaną zwolnieni od obowiązku ubezpieczenia w zakresie wyżej powołanego rozporządzenia (ubezpieczenie emerytalne i na wypadek braku pracy).

O ile między osobą prawną a pochodzącym z wyboru członkiem jej organu staje umowa o pracę (np. w przedmiocie pełnienia funkcyj księgowego. majstra itp) **powstaje obowiązek ubez**

pieczenia (ob. wyrok NTA w OBP, nr 38, str. 580).

Ubezpieczeniu chorobowemu i od wypadku członkowie zarządu osoby prawnej, o ile nie znajdują się w stosunku najmu pracy (a więc o ile nie zachodzi tytuł odmienny od wykonywania funkcyj członka zarządu) **nie podlegają,** ponieważ ustawa z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym dotyczy tylko osób znajdujących się w stosunku pracy najemnej lub w stosunku służbowym, a funkcje członka zarządu pochodzą ze stosunku zlecenia.

G. S. A. Grodno.

Czy udziałowiec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pracujący w przedsiębiorstwie tej spółki jako stały pracownik za miesięcznym wynagrodzeniem podlega ubezpieczeniu?

Jak wynika z odpowiedzi sub „Stały Czytelnik" (ob. wyżej) udziałowiec spółki z o. o., nie będący członkiem zarządu, lecz pozostający w stosunku najmu pracy, podlega ubezpieczeniu w pełnym zakresie.

Odpowiedź na drugie pytanie znajdą Panowie również wyżej sub „Stały Czytelnik.

G. 424.

Księgowy pracuje dla różnych firm częściowo u siebie w domu, posługując się swoją siostrą do pomocy. Podatek od uposażeń jest obliczalny w stosunku do całego wynagrodzenia, które otrzymuje księgowy, co jest niesłuszne, gdyż faktycznie połowa wynagrodzenia przypada na rzecz siostry. Jak zmienić ten niesłuszny stan rzeczy?

Skoro Państwo oboje wykonywują pracę dla danego przedsiębiorstwa, znajdują się oboje w stosunku najmu pracy do przedsiębiorstwa, dla którego pracują. Ten rzeczywisty stan rzeczy powinien znaleźć wyraz w księgach przedsiębiorstw.

Art. 27 ustawy o podatku dochodowym wprowadzający **ulgi dla płatników obciążonych obowiązkiem utrzymywania członków rodziny, nie dotyczy podatku od uposażeń.**

J. G. Wilno.

1. Pierwsze pytanie nie jest zrozumiałe. Zachodzi jakieś nieporozumienie. Prowadzący prawidłowe księgi handlowe mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotu, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat 5-ciu (ust. 3 art. 6 ustawy o pod. doch.). Przepis ten ma po raz pierwszy zastosowanie do przedmiotów nabywanych od 1935 r. począwszy. Normy odpisania na straty zużycia innych przedmiotów znajdzie Pan w § 14 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym.

2. **W księdze kasowej znaleźć się winny wszystkie transakcje kasowe w sposób szczegółowy wymienione.**

Czytelnik z Sosnowca.

Utrata jednej czwartej dochodu przez pracownika zatrudnionego u różnych pracodawców nie jest podstawą do uzyskania zasiłku z powodu braku pracy.

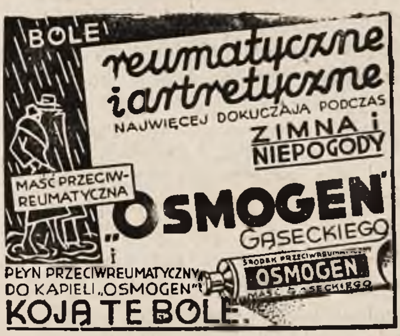
Ch. Z. B.

Według art. 5 ustawy o podatku przemysłowym dla przedsiębiorstw handlu towarowego uważa się za obrót podlegający opodatkowaniu przychód brutto za towary sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt. **Odszkodowanie które otrzymuje kupiec prowadzący handel towarowy od przemysłowca, któremu dał towar do przerobienia** — z tytułu zagubienia części towaru oddanego do przerobu, nie jest przychodem za towary sprzedane lub wymienione i dlatego wynagrodzenie to nie powinno być włączone do podstawy opodatkowania

W sposób identyczny rozstrzygnąć należy kwestię, **czy wynagrodzenie otrzymane przez kupca od towarzystwa ubezpieczeń z powodu spalenia się towaru podlega podatkowi obrotowemu.**

Skorowidz rzeczowy

*) O—oznacza: dział „Orzecznictwo", Ok—dział „Okólniki", P—dział „Poradnia".
**) Liczby oznaczają stronice.

Warszawa, Wierzbowa 11 (Plac Teatralny)

Wydawca: Księgarnia Prawnicza. Warszawa, Senatorska 8
Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31
Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50
Konto P. K. O. 22.308 — Przekaz rozrachunkowy Nr. 176 — Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półrocz., 18 rocznie
Ceny ogłoszeń: 1 str. zł. 200—$^1/_2$ str. zł. 100—$^1/_4$ str. zł. 50—$^1/_8$ str. zł. 25

Redaktor odpowiedzialny: **Józef Filip Hoppenfeld** | Druk. Wydawnicza, Warszawa, Kacza 15